

Millised
inimesed
õpivad

32. Keskkoolis? //

// Gerda Kordemets koolielust ja teatrist //

// Objektiivi toimetuse järjejutt

Objektiivivi toimetetus

Iiris Purge

<< Olen inimene, kes armastab teatrit, jalgpalli, Tartut, väärt kirjandust, põnevaid ehteid ja head seltskonda ning ei ütle kunagi ära huvitavast seiklusest. >>

Hannes Dreimanis

<< Armastan kunsti ja toitu. >>

Helena Väinmaa

<< Kui lähemalt vaatad, ei ole kastis mitte yht lammast; semikoolon on su sõber >>

Kristiine
Eliise Kadakas
<< Mulle meeldib udu, nii müstiline ja kaunis. Ise olen ka udu, aga mitte selline. >>

Kätriin Loss
<< Sõbralik tüdruk, kes naerab palju ja tegeleb kõigega, mis teeb teda õnnelikuks. >>

Adele-Kristelle
Lehtorg
<< Kirglik teatri- ja filmihuviline, ning lisaks sellele meeletu teehoolik! >>

Avang

Tahaks loota, et Objektiivil ilmumise ajaks on lumi ära sulanud. See kargus õhutab tulevikuootust. Väikese õrritusena oligi vahepeal tunne, et kevad on käes, sest päevad on meeldivalt pikaks veninud ning päike tervitab põski aina tihedamini. Samuti kutsun üles õpilasi ja õpetajaid tõstmaks klassides rulood üles ja laskmaks päikest meie koolipere armsatele palgetele ning pisut unistusi ja unelusi mõtetesse. Ilmselt kihutavad mu mõtted veidi ajas ette, sest märts alles algas, kuid sellegipoolest võib öelda, et märksa raskem periood koolis on möödas ja oleme auga välja teeninud pisikese (kevad)puhkuse. Mina olen juba märganud esimesi ära eksinud pajuurbasid ning soovin, et võtate vaheajal endale aja otsimaks üles esimesed karastunud kevadekuulutajad. Märgake kevade tulekut ja ärge laske mööda seda hetke, mil puude lehed on märkamatuks roheliseks läinud või esimesed lumikellukesed juba närtsinud. Võtke endale hetk nautimaks imelist olevikku (tuleviku minevikku)!

Peatoimetaja Anna Leena: <<Ma tahaks neid vilkuvaid tosse eBayst tellida, kuid pole ikka veel jõudnud. Raha ka pole väga.>>

Lugemissoovitus: Ellu-Marie Blond - <<Kuhu ma kadusin?>>

Meie kooli 11. klassi õpilane Ellu-Marie kirjutas oma praktilise töö raames värvikate illustratsioonidega raamatu. Raamatut on võimalik laenutada meie oma kooli raamatukogust.

Lugu räägib tavalisest tüdrukust, kes on minevikus olnud oma eakaaslaste poolt tõrjutud. Lahti rullub nii tüdruku allasurutus kui ka elujõu hääbumine. Teismeikka jõudes on tal vaid paar lähedast isikut. Aega veedab neiu rohkem endaga. Tüdrukule meeldib pikkadel jalutuskäikudel käia. Ühel jalutuskäigul jõuab ta kahtlasesse naabruskonda, kus peatub üks kaubikujuht ja tunneb muret, mida tüdruk sellises paigas teeb. Marie kasutab võimalust ja hüppab kaubiku peale, et Tallinnast minema saada ja seiklusi otsida. Neiu sisemaailm hakkab usaldusväärse naisest kaubikujuhiga rääkides muutuma. Ta hakkab minevikku ja olevikku teisiti nägema ning avaneb. Kaubikujuht ja saatust viivad ta uutesse paikadesse, kus seiklus ootamatult ja salapäraselt lõpule jõuab.

A.L. Neering

Gerda Kordemets: "Inspiratsioon tabab töökaid!"

Gerda Kordemets nimetab end kaunis lapsemeelseks ja vahel lausa lapsikuks inimeseks. Oma tööst räägib ta suure kirega ja näost on näha, et ta on üks neid õnnelikke, kes teeb, mida armastab. Hetkel on tal käsil detektiivisari "Viimane võmm", mille tegemisel mängib ta nii stsenaaristi kui ka režissööri rolli. 32. Keskkoolis töötas ta aastatel 2003–2009, pannes oma kire noorte teatrilasessse haridusse ja terviklikeks isiksusteks kasvatamisse.

Kõverteid kõndija

Elu on juhatanud juuksurina alustanud Gerda läbi juhuste oma suure unistuse juurde tagasi – ta on väga tegev teatri- ja filmimaailmas, kuid teekond selleni pole olnud sugugi sirge, vaid üsnagi juhuslik. "Ma olen kõigeni jõudnud kuidagi kõverteid pidi. Mäletan uhte hetke, kui ma olin 6. klassis ning istusin oma ema ja tema sõbrannaga ühes kohvikus ning rääkisin sellest, kuidas ma tahan näitlejaks saada. Ma tegin seda nii kohutavalt veenvalt, et mind võeti endalegi üllatuseks täiesti tõsiselt. Pärast seda astusin näiteringi ja tulin 32. Keskkooli teatriklassi, kuid näitlejat minust siiski ei saanud. Lavakasse ei läinud suure hirmuga isegi proovima."

Gerda Kordemetsa argipäevad on väga erinevate nägudega ja vaheldusrikkad. Loomeprotsessi aegu on õhkkond rahulik ja hubane, vahel ehk isegi laisk, sest kirjutamine toimub kodustes tingimustes. Mis ei tähenda, et kirjutamine oleks teistest väljakutsetest kergem. Ise kommenteerib ta seda nii: "Mulle tuleb meelde üks soomerootsi kirjanik, kes ütles pärast palgatoolt ära tulekut ja kirjutamist alustades, et esimesel kuuel kuul ei teinud ta midagi. Kirjutamise teeb keerukaks enesedistsipliini vajalikkus. See on töö nagu iga teinegi: 80 protsenti vaeva ning 20 protsenti talenti." Seevastu on võttepäevad väga pingelised. Reeglina kestab tööpäev vähemalt 12 tundi. Kui

aga saabub taas mõne lavastuse aeg on see jällegi omamoodi puhkus tavalisest tööst televisioonis. Lavastuse puhul on tal võimalik keskenduda ja teha rohkem tööd detailidega.

Saatust kui mõtete programmeerimine

Vestlus viib meid ka suuremate küsimusteni. Räägime sellest, kuidas läbi positiivsuse on võimalik oma elu juhtida ning südamesoovide täitumist esile kutsuda. Iseenesest ei tule positiivsust kiirgava naise arvates väga miskit, õnnele tuleb ise tee rajada. Inspiratsiooni ta ei usu, vaid pooldab pigem arvamust, et inspiratsioon, kui ta üldse kedagi tabab, siis neid, kes näevad vaeva ja on juba seelabi andekad.

Küsin kohe ka ära, kuidas ikkagi mõni lugu lõpuks paberile jõuab. Saan vastuseks, et tema puhul on tegu naljakate seoste, mõttekaikude ning alateadvuse pörkumisega. Seda on ka näha, sest fantaasiaalend on Gerdaga ühes ruumis viibides magede kõrgusel. Istume mõlemad teetassi taga ning juba esimestel kohtumise minutitel jõuab jutt vahvate ideedeni, mis

"Mulle tuleb meelde üks soomerootsi kirjanik, kes ütles pärast palgatoolt ära tulekut ja kirjutamist alustades, et esimesel kuuel kuul ei teinud ta midagi. Kirjutamise teeb keerukaks enesedistsipliini vajalikkus. See on töö nagu iga teinegi: 80 protsenti vaeva ning 20 protsenti talenti."

on hetkel küll veel looks kirjutamata. Näiteks kavatseb ta kirjutada loo "Karlssonsonist" ehk Karlssoni pojast, kellel on nupp ja propeller, kuid kes lennata ei suuda. Lugu oleks pühendatud andekate vanemate mitte nii andekatele lastele, kes on jäänud vanemate tähesära varju.

Gerda Kordemets (keskel) koos Hannes Kaljujärve ja 32. Keskkooli vilistlase Saara Kadakuga. Foto: Erakogu

Kogemust, mille ta 32. Keskkoolis õpetades sai, peab ta suurepärase õpilaste tõttu hindamatuks. Gerda moodustas oma õpilastega ühtse perekonna, mis oli kohati lausa kummalise piire ületav ning lähedasteks on jäädud veel siiani. Igapäevaselt kohtutakse "Viimase Võmmi" võtteplatsil koos oma endiste õpilaste Saara Kadaku, Sandra Ashilevi ja Triin Tensoga.

Enne veel, kui ta meie juurde õpetajaks tuli, õppis ta siin keskkooli ajal kolm aastat ehk lõpetas V lennus ning tollane kogemus oli isegi mõnevõrra kummalisem. Klassist, kus omavahel palju ei sõbrustatud, on nüüdseks vanast peast saanud selline seltskond, kes avastas ühel hetkel, et nad ei saa üksteiseta elada.

"Meie klass ei olnud kooli ajal absoluutselt mitte ühtne, labisaamine oli pehmelt öeldes kehv.

Selleks pidi mööduma 30 aastat, et juhtuks midagi eriskummalist. Tegime 30 aasta möödumise puhul ühe klassikokkutuleku, kuhu tulid peaaegu kõik. See oli üks täiesti vaimustav öö ja sellest õhtust saati saadakse kokku vähemalt kord aastas. Leidsime üksteises toe, mille sarnast on raske kirjeldada. See sama klass teeb üksteise jaoks nüüd täiesti imelisi asju."

Gerda Kordemets ootab tulevikult ikka veel väljakutseid, sest see hoiab ajud värskena ning seda sama soovib ta ka 32. Keskkoolile juubeli puhul.

Anna Leena Neering

OMA KOOLI PÄEV ehk alaku kooli 45. sünnipäevale pühendatud aasta!

Jaanuari viimasel koolipäeval täitis meie kooli koridore eriline atmosfäär. Tavapäraselt soe, kuid kõvasti pidulikum ja ärevam. Oli käes päev, millega avasime Tallinna 32. Keskkooli 45. sünnipäevale pühendatud aasta. Nagu meile omane, tegime seda suurelt ja südamega. Ei mäletagi kohe, millal ühte koolipäeva korraga nii palju naeru ja pisaraid ära mahtus.

Ma poleks iial arvanud, et üks kool mulle sedasi südamesse võib pugeda. Kindlasti ka sadadele, kui mitte tuhandetele teistele. Just seepärast oli see päev nii ilus ja meeldejääv. Tänutunnet ja armastust võis tõesti õhust tunda. Alustame aga algusest!

Päev avati traditsiooniliselt kooli ees. Meid tervitasid kõnedega direktor ning abituuriumi esindanud Brent. Laulsime kõik koos koolilaulu, hõisati lipud ning vaatasime ilutulestikku. Ilus algus ilusale päevale. Teise tunni ajal kinkis iga klass kooli raamatukogule raamatu, mis on üks ütleмата armas ja nutikas traditsioon. Pidev heade raamatute valik meie raamatukogus on garanteeritud! Kingitud raamatute seas leidis nii välis- kui ka kodumaiseid autoreid. Muidugi ka meie oma vilistlaste - näiteks Andrus Kivirähki ja Ilmar Tomuski teoseid. Koos kolmanda tunniga saabus aeg vastusteks. Toimus juhtkonna ja õpilasesinduse pressikonverents, kuulajateks 9. - 12. klasside õpilased. Uuriti, arutleti ning saadi vastused paljudele küsimustele.

Klassid said end proovile panna erinevates sportlikes võistlustes. Nagu ikka, löid kaasa ka õpetajad ning esindatud olid ka vilistlased. Võistluste staar oli muidugi roosas onesie's Merigan, kellele läksid kõik stiilipunktid. Hallid dressipüksid on minevik! Vilistlasi sai päeva jooksul näha ka väljaspool võistlustuld. Igat klassi külastas mõni vilistlane, kes neile tunni jooksul enda kooliajast ja edasisest elust lugusid pajatas. Näiteks minul klassil oli au kuulata Juhan Kivirähki jutustusi koolist, oma elukutsest, erinevatest seikadest ja elust üldiselt.

Kontserdi ajaks aulasse suundudes oli koridorides nähtav seltskond väga kirju. Toredalt jäi meelde, kuidas Lauri Pedaja üle rahvast täis koridori proua Vakepea nime hüüdis ja temaga kallistades hüvasti jättis. Võtsin aulas koos armsate klassiõdedega lava ees põrandal kohad sisse ja olime üllatusteks valmis. Ja neid me saime, korralikult. Etteasted olid nii mitmekülgsed ja erinevad, et võiksin neist lausa mitu lehekülge kokku kirjutada. Võib vist öelda, et nägime kõike. Tõesti kõike. Tantsu, laulu, teatrit, filme, tule-showd, pisaraid ja naeru. Tooksin aga välja mõned publikut hullutanud etteasted: Üheks neist oli kindlasti retrohõnguline „Jälle algab kõik“, kus 10.d Saamuelile laulsid tausta väga rolli sisse elanud õpetajad. Üldjuhul tunneb geniaalse etteaste ära selle järgi, kui publik naerust lihtsalt karjuma hakkab. Üsna hüsteeriliselt kohe. See näitaja oli igati olemas. Täielik meie kooli trailer on nüüdsest “32 Jump Street”. Mõistagi oli ka siin see hüsteerilise publiku nähtus olemas. Eriti, kui ekraanile tuli põhjus, miks pooled koolikappidega inimesed endiselt garderoobis soovivad käia - tervitav Anton. Lisaks geniaalsele ideele oli filmi tehniline teostus jällegi imeline. Aplaus poistele!

Õpetajate ja õpilaste ühistants oli tohutult südantsoojendav. Nägime laval erinevaid vanuseid, erinevaid kultuure. Eriti pugus südamesse enda kodumaa rahvariietes Mandžolo. Temast õhkas nii suurt rõõmu. Ta ajas seal laval täiesti oma asja ja oli selles äärmiselt osav. Rahvas oli pöördes.

Õhtu jooksul sai kuulda-näha nii palju armsaid muusikalisi etteasteid. Lava ees istudes, kaunist muusikat kuulates

ning mõtlikult seinal olevat kooli logo vaadates olin tunnetest pungil. Soojust ja headust oli nii palju, et see ei tahtnud minu sisse enam kuidagi ära mahtuda. Peeti ka erinevaid kõnesid ning jagati tiitleid. Imeilus oli näha tiitlipälviivate siiraid emotsioone. Inimesi, kes tõesti armastavad seda kollast hiiglaslikku majakest. Ja kui lavale astus 12.d klass ning nende silmi täitsid pisarad, juhtus sama ka meiega. Ilmatu suur tänutunne. Kõik esinejad olid imelised ja andekad. Olin kontserdi lõpuks omadega üsna läbi. Nii palju emotsioone. Ei

leidu teist kooli, kes ühest koolikontserdist sellise show teeks. Meil on üksteisega vedanud. Päeva lõpetasid 11. klasside hubane sõrmusetseremoonia (lõpuks olemas, juhuu) ja direktori vastuvõtt. Lõpetuseks oskan ainult tänada kogu seda kampa, kes mu ümber igapäevaselt sellist võlukunsti loob. Juubeliaasta sai imetoredalt avatud.

Kristiine Eliise Kadakas

Kooli 45. juubeliaasta sündmused

Aeg	Sündmus	Vastutajad
29.01.16	Oma kooli päev. Kooli juubeliaasta avamine	Juhtkond
18.02.16	Moepeegel	Huvijuht, õpilasaktiiv
25.02.16	Kooli sünnipäevale ja Eesti Vabariigi aastapäevale pühendatud viktoriin	Sotsiaallainete ainekomisjon
29.02.16	B- ja C-keelte päev	B- ja C-võõrkeelte ainekomisjon
02.03.16	kooli esimesele direktorile Harri Kelderile pühendatud päev	Direktor, huvijuht, loovainete komisjon
14.-17.03.16	Emakeelenädal	Eesti keele ja algklasside ainekomisjonid
28.03-01.04.16	Teatrinädal	Huvijuht, teatriõpetajad
Aprill	Keskkonnapäev	Loodusainete komisjon
Aprill	Inglise keele projekt	Inglise keele ainekomisjon
12. mai	Kevadpidu ja kultuuritaibu finaali kooli-eri	Huvijuht, õpilasaktiiv, ainekomisjonid
20.05.16	Kevadine spordipäev – olümpia	Kehalise kasvatuse ja algklasside ainekomisjonid
September 2016	Spordinädal	Kehalise kasvatuse ainekomisjon
Oktoober 2016	Õpetajate päev	Juhtkond, abiturium
November 2016	Playbox	Huvijuht, õpilasaktiiv
12.-16.12.16	Juubelinädal	Arendusnõukogu, ainekomisjonid
16.12.16 kell 16.00 Salme Kultuurikeskuses	Juubelikontsert	Juubelikomisjon
16.12.16 kell 19.00 koolimajas	Vilistlaste pidu	Vilistlaskogu

Tallinna 32. Keskkool

Esimesel poolaastal toimus kooli juubeli raames lisaks muudele üritustele ka kooli meenete kavandikonkurss, mille võitsid 11.c klassi Mark-Armen Apart ja Arvid Tampuu ja 12.d Mario Kartezi, kes esitasid oma tööd digitaalsel kujul valmis kavanditena. Ehkki need kavandid ei ole veel reaalselt ostetavad, on need allikaks päris meenete loomiseks.

Sõbrapäev ehk kes otsis uusi, kes hoidis vanu

Sõbrapäev on kindlasti üks armsamaid tähtpäevi. Sõbrapäev on see päev aastas, kus sa pead meeles oma armsaid sõpru ja veedad nendega koos toredalt aega. Mujal teatakse seda rohkem kui valentinipäeva, mis on mõeldud rohkem paaridele, aga Eestis on see pigem tuntud sõbrapäeva nime all.

Muidu on sõbrapäev 14. veebruaril, aga meie koolis peeti seda veidi varem ehk 12. veebruaril. Seda tähistati paljude erinevate tegevuste ja mängudega. Kõige vahvam oli sõbraotsimise mäng, mis nägi välja selline, et kõik 9.-12. klasside õpilased said kooli tulles endale numbri ja nad pidid päeva jooksul üles leidma enda teise poole. Seejärel sai oma uue semuga fotoseina ees pilti teha.

Peale sõbraotsimise sai ka saata oma sõbrale või armsamale kaarte ning roose ja osta sõbrapäeva puhul õpilasesinduse poolt valmistatud küpsetisi. Peale kõige sai veel mängida aeroobikasaalis pimekohtingu mängu.

Üldine õhkkond oli tõesti väga mõnus, oli väga tore ja tegevusi täis päev ja loodetavasti peavad kõik oma sõpru meeles ka terve ülejäänud aasta!

Kättriin Loss

Unistus käharatest
kiharatest ja vaarikatest

Ükskord me istume vaarikapöösas,
meie sees kilkamas võhivöörad,
sa torkad omal näppu ja me..
ei ole enam omavahel võrivöörad.

Koduaias ilmatu kõrgeks on kasunud
puud,
ka neil on ees veel ilusamaid kuud,
natuke usku ja näpuotsaga tahet,
meie vahel võiks suvekuudel sadada
rahet.

Tahaksin ärgata mu juuksed kastesed,
taevas liikuvad õhuvoolud pastelsed,
kohas, kus meil on meie hetk ja
hetkel, kui me ei tea, et see on meie
hetk.

Aga kas suvi siis ikka veel tuleb,
me keegi ei tea sellest vaarikapöösast,
ei oska kujutada endal ette
võhivöörast,
millal mu kõrv küll neid ritsikaid kuuleb.
Anna Leena Neering

Ilmar Tomusk ei olnud kooli ajal mitte paha poiss, vaid üritas lihtsalt nalja teha

Kohtusime Ilmar Tomuskiga ühel imeilusal ja eriskummaliselt külmal talvapäeval tema ametipostil: keeleinspeksioonis. Plaan oli vestelda eelkõige oleviku teemadel, kuid usutus viis meid huvitaval kombel kooli põnevasse minevikku.

32. keskkooliga on ta seotud palju tihedamalt kui ehk algselt arvata võis. Lisaks sellele, et ta hetkel siin õpetajana töötab, on ta meil 11 aastat ise õppinud. Küll veidi teisel ajal, mil koolis puhusid hoopis teised tuuled. Tema abikaasa Reet Tomuski õpetab 3. korrusel inglise keelt ja kõik nende lapsed on siin suureks kasvanud ja pesast välja lennanud.

Milline on Teie esimene mälestus 32. keskkoolist?

Esimene mälestus on 1971. aasta septembrist ja 1. klassi minekust. Samal päeval läksid uude kooli ka minu vanem vend ja õde, kes olid varem õppinud 37. koolis. Vend läks 3. ja õde 4. klassi, rahvast oli kohutavalt palju. Tegu oli selleaegse ühe suurima Eesti kooliga ja juhtus see, et mina läksin kaduma. Mäletan 1. septembrist, kuidas ma mööda neid kohutavalt pikki koridore ringi käisin ja oma vanemaid otsisin.

Meenub Teile veel mõni huvitav seik oma kooliajast?

Õppisin 32. koolis 11 aastat ja juhtus ikka igasuguseid asju. Koolis oli väga põnev käia. Vanemate klasside koolipidudel, mis olid kõigile avatud, toimus mõnikord ka kaklusi, mõnikord käis miilits kohal, nagu seda ikka toona juhtus. Olin osa ühest sõpruskonnast, kes arvasid, et nad oskavad jube hästi nalja teha. Üks neist oli näiteks praegune kunstiajaloolane Juhan Kilumets. Ühiselt andsime välja käsitsi kirjutatud almanahhi „Skisoelu“. Seal

kajastasime läbi huumori- ja satiiriprisma Nõukogude koolielu. Lugejate seas oli leht ülipopulaarne, kooli juhtkonna hulgas mitte eriti. Paar korda kutsuti meid ka direktori kabinetti. Ühte seinalehte, mis ilmus 1982. aasta aprillis, õnnestus meil ka paar Nõukogudevastast nalja panna ja sellest tuli üsna suur pahandus. Meie aga ei osanud õieti midagi karta, sest suurimaks ähvarduseks oli väljalend Komsomolist (kommunistlik noorsooühing, kuhu toona kuulusid peaaegu kõik noored). See ähvardus meid eriti ei kõigutanud.

Milline oli Teie lemmikõpetaja?

Neid on selle aja jooksul olnud mitmeid. Loomulikult kuulub nende hulka minu esimene klassijuhataja proua Helgi Kuus. Mainiksin ära ka meie vene keele õpetaja Helle Zimmeri, kes töötab veel praegugi siin koolis. Vene keele õpetaja viis meid ekskursioonile Peterburi (toona kandis see nime Leningrad). Pisut Leningradi-sõidu mälestusi on jõudnud ka minu lasteraamatusse „Kriminaalne suvevaheaeg. Kuuenda a kriminalistid“. Lisaks kuulub lemmikõpetajate hulka meie keskkooliaegne klassijuhataja Malle Hussar, kes mõistis, et me pole sugugi pahad poisid, vaid üritame lihtsalt nalja teha.

Kuidas juhtus nii, et Teist sai õpetaja?

Pärast keskkooli tahtsin ma eesti keele õpetajaks saada, aga mul ei läinud eesti keele kirjand hästi. Küsimus ei olnud üldse mitte õigekirjas, vaid taas minu soovis nalja teha. Ka lõpukirjandis ei õnnestunud mul end tagasi hoida ja sain seetõttu hinde „3“, millega eesti keelt õppima ei pääsenud. Hakkasin õppima hoopis kehalise kasvatuse õpetajaks, kuid juba esimesel kursusel võeti mind sõjaväkke. Kohe pärast sõjaväge tegin üleminekueksamid ja mul avanes siiski võimalus eesti keelt õppida. Õppisin küll vene kooli eesti keele õpetajaks, kuid mind suunati koos naisega (kes on praegu 32. KK inglise keele õpetaja) Kadrina

Keskkooli. Kadrinas töötasin 5 aastat ning alates 1995. aastast olen Keeleinspeksiooni peadirektor. Kõik need 20 aastat olen siiski ka kooliga seotud olnud.

Mida kujutab endast Teie õpetatav aine, milleks on loovkirjutamine?

Väga raske öelda. Mina seostan seda sellega, et keskhariiduse omandanud inimene peaks oskama kirjutada erinevates žanrites. Kui on vaja kirjutada luuletust, siis ta saab hakkama. Ta ei kirjuta Shakespeare'i ja Marie Underi tasemel, aga tal on ettekujutus, kuidas värsse seada. Minu jaoks on kirjutamine mõnes mõttes nagu kapist välja tulemine, sest meid õpetatakse koolis peamiselt arutlevat ja kirjeldavat kirjandit koostama. Me oleme kuidagi ainult seda tüüpi kirjandite kammitsais. Igas tekstis peaks olema midagi paeluvat ja erilist. Nagu seda teeb näiteks Andrus Kivirähk, kes paneb toas oleva radiaatori elama ja kui vette kukub kinnas, korraldab ta seal presidendivalimised.

Mis ajendas Teid kirjutama?

Lugu, miks ma kirjutama hakkasin, on väga põnev. Nii põnev, et keegi ei usu. Astrid Lindgren tuli unes mulle külla ja ütles, et Ilmar, nüüd peaks lastele kirjutama hakkama. Nägin seda unenägu kolm päeva enne Lindgreni surma. Unenägudele ei pea väga palju tähelepanu pöörama, aga kui selline koloriitne tegelane ikkagi unes külla tuleb ja nii ütleb, siis mõtlesin, et äkki prooviks tõesti. Siiski läks veel päris mitu aastat, enne kui ma tegelikult sellest sõnumist aru sain ja kirjutama hakkasin.

(jätkub)

Millise omadussõnaga iseloomustaksid 32. keskkooli?

32. kool on olnud alati väga sõbralik. Kui vaadata kooli kohta igasugustes edetabelites, siis on see täiesti tavaline ja keskmine. Lisaks on see veel n-ö numbrikool, Nõukogude ajast säilinud number 32 on ikka alles, samal ajal kui teised koolid on oma numbri ära muutnud. Meie kool proovis ka, uut nime otsiti mitu aastat. Lõpuks jõuti järeldusele, et number sobib meile väga hästi. Number ütleb, et me oleme tavaline keskmine kool, kuid uued inimesed, kes kooli tulevad, saavad väga ruttu aru, et meie koolis on erilisel sõbralik õhkkond. Kui minu käest küsitakse, kas eelistada eliitkooli või tavalist kooli, ütlen alati, et igal juhul tavalist kooli. Rahulik ja sõbralik õpikeskkond on tohutult tähtis. Kui kellelgi on ette nähtud elus midagi saavutada, saavutab ta selle, olenemata koolist. Suurem osa potentsiaali peitub siiski meie sees.

Kuidas sõnastaksite lahti mõisted „õpetamine” ja „õppimine”?

Õpetamine on ennekõike elukogemuse edasiandmine. Teadmisi saab omandada ka raamatuid lugedes ja kõik kohad, näiteks internet, on teadmisi täis. Kindlasti on teadmised väga tähtsad, aga

õpetamine on pigem seoste edastamine. Mulle endale meeldib väga keskaegse ülikooli õpikeskkond, kus oli sisuliselt ainult üks õppeaine: filosoofia ehk õpetus mõtlemisest. Kõik tänapäeva teaduse alusepanijad: Galileo, Kepler, Newton, Goethe jt, on kõige laiemas mõttes filosoofid, mõtlejad. Keskkoolis on maailm jagatud õppeaineteks, kuid tegelikkuses on maailm üks tervik. Mina tahaks koolis näha rohkem õppeainete integratsiooni. Õppimine on arutlus iseendast targema inimesega, elukogemuse endasse tõmbamine ja muidugi ka faktiteadmiste omandamine.

Kas 45 aastat on ühe kooli jaoks pigem pikk või lühike aeg?

Tegelikult ikka päris lühike aeg. 45 aastat on küll pool inimese eluiga, mõne puhul isegi natukene rohkem, aga hariduse arengus on see suhteliselt lühike aeg. Eesti vanemad koolid, näiteks Gustav Adolphi Gümnaasium, on üle 300 aasta vanad. 45 aastat ei ole väga pikk aeg, kuid selle ajaga jõuavad juba välja kujunda traditsioonid ja üks seltskond seal õppinud inimesi ehk vilistlased. Olen õppinud väga mitmes erinevas koolis ja oma koolideks saan nimetada neist peaaegu kõiki, kuid kõige rohkem „oma” on mulle siiski 32. keskkool.

Mida soovite 32. keskkoolile 45. sünnipäevaks?

Eks ikka rahulikku olemist ja sõbralikku meelt. Lisaks on vaja nüüd jõudu soovida, sest riigi hariduskorralduses on oodata muudatusi. Ka Tallinna plaanitakse nn riigigümnaasiume, mistõttu tunneb Tallinn ohtu oma munitsipaalkoolidele. Tallinnal on küll õigus oma koole edasi pidada, aga see ülesanne läheb palju raskemaks, kui see praegu on. Soovin seega koolile jõudu ja head tervist!

Anna Leena Neering

32KK välimääraja

Segaduses boheem

Linna peal tehakse Vanalinna Hariduskolleeegiumi koolivormi kohta nalja ja öeldakse, et selleks on soni, kampsun, vanakooli kõrge pihaga püksid, saapad ja klassikaline ranits. Meie kooli kirjeldab kõige enam siis ilmselt paljudele omane soki sees olev tudupüks, mida saab kanda absoluutselt kõigega. Seda välimust kandev seltskond jääb lisaks ka alati hiljaks, neid võib märgata vahetusjalanõud (nende eksisteerimisel) ja koolikott käes mööda koridore klasside poole tormamas. Võib juhtuda, et teel klassi ajavad nad hea mitu sisustuselementi ümber.

32. keskkooli kodutu

Ta ei viibi väga tihti kuskil mujal kui koolis. Tema koolientusisam on läinud nii kaugele, et on teinud lihtsate vahenditega Kristeli diivanist elutoa, magamistoa ja köögi. Oma päevast vaid 10 tundi koolis veeta tundub talle keeruline, ülejäänud ajaga pole midagi peale hakata. Tuleb sulle igal pool vastu. Meenutab mõne õudusfilmi nimategelast. Könnid tunni ajal vaikselt koridoris ringi ning kui tõenäoline see ikka on, et keegi samal ajal kuskil ringi uitab. Tema pörkab sulle otsa. Positiivne on, et neid isendeid on võrreldes teiste liikide esindajatega vähem, sest muidu ei mahuks nad kõik koos selle pisikese diivani peale ära.

Need inimesed, kes on tegelikult puuviljad

Veidral kombel tundub ringi liikuvat kamp inimesi, kellel on mustikalõhnaline kätedesinfitseerija, vanilliekstraktiga kehapiim, mango kehasprei, maasika- ja vaarika huulepalsam, värskendav arbuusilõhnaline jalahaisueemaldaja, vikerkaar deodorant jne. Selline kombinatsioon vajab ilmselt pidevalt värskendust, mistõttu on neil kogu vajalik atribuutika alati ka varnast võtta. Antud grupp laieneb ka Victoria's Secreti toodangu austajateni.

Üliandekad

Nad on kõikjal meie ümber. Erinevalt teistest 32. keskkooli inimestüüpidest ei liigu nad alati oma grupeeringuga üheskoos. Neil on komme peita end ka näiteks kodutute või puuviljade sekka. Väliselt tavalised, kuid lähemalt tutvudes võib selguda nii mõndagi huvitavat nende isiku kohta. Tüüpiline vestlus selle liigi esindajaga viib su alaväärsuskompleksi äärele ja teadmiseni, et on olemas üks 18-aastane, kes on ühtlasi nii helilooja, epeevehkleja, vibulaskmise maailmameister kui ka küünetehnik.

Anonüümsed

Ta ei puudu mitte ühelgi päeval koolist. Räägib võimalikult vähe ning küsimustele proovib vastata napsõnaliselt. Eelistatakse liikuda üksi, kuid on ka erandjuhtumeid. Sellisel juhul kui kaks anonüümsust taotlevat isikut koos viibivad, ei kuule neid ealeski omavahel suhtlemas. Vaid mõningatel erandjuhtudel vahetatakse pilke. Liigi esindaja kaob tihtipeale vahetunniks ja tuleb alles tunni alguseks tagasi klassi. Hilinemised on harvad.

V I K T O

Oma kooli päeval avati pidulikult kooli 45. sünnipäevale pühendatud juubeliaasta. Selle puhul otsustas lehe toimekas kollektiiv korraldada ka viktoriini, teadmaks, kui hästi inimesed kooli tunnevad. Osalejateks valisin kolm teada-tuntud inimest, kelle ja kooli vahele võiks ka vabalt võrdusmargi tõmmata. Helle „Zimmu“ Zimmer, vene keele õpetaja ja 11.a klassijuhataja, õpetaja, kes teab alati rääkida midagi huvitavat kooli ajaloo ning juhtumite kohta. Õpilasi esindab 11.b klassist Greete Nippolainen, väga aktiivne ja toimekas inimene, kes ei istu kunagi käed rüpes ega oota, et talle õun suhu kukuks. Kooli meespere poolt esindab Tõnis Veelmaa, matemaatika õpetaja ja 10.a klassijuhataja. Kõik, kes tema tunnis kord olnud, teavad, et seal igav ei hakka. Kui vahel tunduvadki ülesanded nii keerulised kui hiina keel, siis mõnus huumor korvab selle vaeva.

Seekord osutus võitjaks GREETE! Palju õnne võitjale! Teise koha omanik, kes kõige vähem 32. kk-s olnud, ütles, et talle tõi edu rohked matemaatilised küsimused. Ka Zimmu vastuseid oli huvitav kuulata, sest nagu ikka, rääkis ta mulle paar huvitavat lugu. Üheks raskemaks küsimuseks osutus Leelo lause, mis tuleb välja, polegi õpetajatele nii tuntud kui õpilastele ja siit soovitus ka Leelole: võiksite seda teinekord ka õpetajatele öelda, äkki jääb neilegi meelde. Kõige südantsoojendavam küsimus oli aadressi oma, mis tõi kõigile mõne helge mälestuse meelde. Toimetaja lemmikküsimus oli Rosina oma, mis varjatult pühendatud ka õpilasesinduse presidendile. Ma loodan, et kõik 32. keskkooli õpilased said siit uusi tarkusi, mida tulevikus kasutada. Aitäh osalejatele ning järgmiste viktoriinideni!

1. Mis aastal avati Tallinna 32. Keskkool?
2. Miks asus meie koolis Kelder kunagi teisel korrusel?
3. Kes on kirjutanud meie kooli laulu sõnad?
4. Mis oli kooli aadress enne tänavanime muutmist?
5. Mis nime kannab praegune koolileht?
6. Milline on muusikaõpetaja Leelo kõige kuulsam lause, mis asub isegi ta ukse kohal?
7. Mis on meie kooli psühholoogi koera nimi?
8. Millisel õppeaastal toimus meie koolis viimane remont?
9. Milline jätkuvalt meie koolis õpetav õpetaja on siin kõige kauem töötanud?
10. Kes on see inimene? Lõpetas meie kooli 2011. aastal, on silma paistnud oma imekauni häälega, praegune algklasside muusikaõpetaja ning vilistlaskogu esimees.
11. Mis aastast alates on direktrissiks Maarja Merigan?
12. Mitu klassi õpib praegusel õppeaastal meie koolis?
13. Mis valiti Aasta teoks 2015. aastal?
14. Mis nime kannab sellel aastal lõpetava teatriklassi lõpulavastus?
15. Mitmes lend lõpetab sel ehk 2016. aastal?

R I I N

Helle Zimmer, õpetaja al 1971	Greete, õpilane al 2005	Tõnis Veelmaa, õpetaja al 2012
1971	1971	1971
Direktor Kelder oli teisel korrusel	Keldri tuba oli teisel	Direktori kabinet oli teisel korrusel
Villu Valdma	Villu Valdma	Ei tea, viisi autor oli keegi Villu
Mooni 100	Mooni 100	Mooni 100
Alguses pakkus Koolielu, kuid kohe parandas, et Objektiiv	Objektiiv	Objektiiv
Ei tea	Tuli meelde plakat, kus Leelo istub joogaasendis. Pusimise peale pani kokku „Varem alati, hiljem mitte kunagi“	Nii roppe asju ei tohi kooli lehes avaldada, pärast väikesed lapsed loevad.
Ei tea	Rosin	Rosin
2008/2009	2007/2008	2009/2010
Variante oli mitmeid: pakkus iseennast, Melist ja Kasakut. Nende seast valis Ene Kasaku.	Vakepea	Päris kindlasti Ene Kasak
Jessica	Carine Jessica Kostla	Carine Jessica Kostla
Mõtles, et vahepeal oli ära ja palju enne seda oli, viimaks ütles, et 4 aastat tagasi ning arvutage ise!	2011	2011
Võttis paberi kätte, tegi kiired arvutused ning jõudis tulemuseni 36	Alguses proovis peast, siis võttis samuti paberi ning pärast keerukat arvutust sai 36.	36
Playbox	Vaagis kahe variandi vahel, kas Vachti keskkonnavärk või Kitti nutipäev. Lõpuks valis keskkonnaprojekti	Nutivaba päev
Ei teadnud	Ta oli siin	T. oli siin
43.	Kuna ise on 44, siis järelikult 43.	43.

Kokku: 9 punkti

Kokku: 12,5 punkti

Kokku: 12 punkti

Õiged vastused: 1. 1971, direktor Harri Keldri kabinet asus teisel korrusel, 3. Villu Valdma, 4. Mooni 100, 5. Objektiiv, 6. „Varem võib tuua alati, hiljem mitte kunagi“, 7. Rosin, 8. 2007/2008, 9. Ene Kasak, 10. Carine Jessica Kostla, 11. 2011, 12. 26, 13. Nutivaba päev, 14. T. Oli siin, 15. 43

Eesti Vabariik 98

Sellel aastal sai meie kallis Eesti Vabariik 98 aastaseks! Väga uhke number. Nagu igal aastal, toimus ka sel aastal selle puhul uhke paraad. Vabaduse väljakule kogunesid kümned tuhanded inimesed, kes kõik tulid kõnesid kuulama ja Eesti Vabariigile austust avaldama. Väga uhke tunne on seista seal suures rahvamassis ja tunda, et sa oled osa sellest väiksest, aga kokkuhoidvast rahvast.

Loomulikult ei jätnud ka meie kool seda tähtsat sündmust vääriliselt tähistamata. Tähistasime Eesti Vabariigi aastapäeva aktusega ehk laulva revolutsiooni taaslavastamisega. Aktust korraldasid Grete Nippolainen ja Kertu Sõerd 11.b klassist, oma praktilise töö raames. Lavastus oli väga suurejooneline ja läks kõigile väga hinge. Meie enda kooli õpilased ja ka õpetajad laulsid imeilusaid isamaalisi laule, mis tõid paljudele saalis viibijatele pisara silma. Ja loomulikult - ainult 32. keskkoolis on võimalik see, et keegi keset aktust mootorrattaga saali sisse sõidab!

Aktusel anti välja ka andekate laste tiitlid. Andeka lapse tiitel antakse õpilasele, kes on juba oma elu jooksul midagi suursugust korda saatnud. Tiitel antakse õpilasele, kellel on mõni imeline talent ja kes ei hoia seda vaid endale, vaid innustab sellega ka teisi.

Andekate laste tiitlid said:
Mia Sofia Kivirand
Mattias Härm
Anumai Raska

Kätriin Loss

Moepeegli žürii: tase on kahjuks langenud, kuid esinesid mõned trumbid

18. veebruaril toimus Tallinna 32. Keskkoolis teine kooli juubeliaastale pühendatud sündmus Moepeegel, mis seekord kandis alapealkirja "Utoopia ehk kujutletav ideaalolek". Korraldus oli seekord lausa eeskujulik: ka peakorraldaja 12.d õpilane Leanoora Kallas leidis, et võrreldes eelmise aastaga läks tõesti hästi.

Žürii viie liikme hulgas oli kolm meie kooli vilistlast: 2011. aasta võitja ja tantsija-koreograaf Eghert-Sören Nõmm, 2014. aasta võitja Jonna Lisa Nõmmik ja endine õpilane ning modell Antonio Sebastian Kass. Lisaks olid žüriis tuntud moelooja Kätlin Haak ning koreograaf Christopher Alexander Bent, kes õpetas soovijaid ka enne üritust laval kõndima.

Tänavuse Moepeegli gümnaasiumi osa ning Oriflame'i eripreemia võitsid 11.d klassi õpilased Siret Lepik ja Cristel Veber oma show'ga „1940ndate ideaal“. Põhikooli arvestuses võtsid võidu 9.b õpilased Marit-Brit Tamme ja Doreen Mägi show'ga „Laguun“.

Üldarvestuse teise koha said 12.d õpilased Mari-Liis Mõis ja Janne Randmaa show'ga „Veenus & Marss“, kes valiti ka publiku lemmikuks, ning üldarvestuse kolmanda koha sai 7.b klassist Merili Kirsipuu show'ga „Seitsmendas Taevas“. Žürii eripreemia said 10.b klassi õpilased Kätlin Loss ja Marleen Koppel show'ga „Kosmosest määratud“. Parima naismodelli tiitli sai X klassist Carmen-Anette Mitt show'st „Ära kinni jää!“ ning parimaks meesmodelliks valiti Kristjan Ojasaar show'st „Veenus & Marss“.

Žüriiliikmete kommentaarid sündmusele:

"Alapealkirja võ teema idee on väga huvitav. Kahjuks see piiritles ilmselt moeloojaid liialt, sest paljudes jäi utoopilisust vajaka," - Christopher Alexander Bent.

„Üldine tase on kahjuks langenud, kuid peab tõdema, et põhikooli tase on massiivselt tõusnud,“ nentis žüriisse kuulunud 2011. aasta võitja ja tantsija-koreograaf Eghert Sören Nõmm. "Siis, kui mina võistlusel osalesin, olid pigem gümnasistid tugevad. Gümnaasiumil oli seekord vaid paar-kolm trumpi." Tema sõnul peaksid disainerid ja ka inimesed laiemalt, olema julgemad, sest kui ei ole julgust, ei ole ka head kollektsiooni. "Tähtis on mõelda kastist välja!"

Samuti pakkus Nõmm, et kui mõnel noorest moeloojast on potentsiaali mõnes päris moemajas läbi lüüa, on selleks kindlasti 11.d klassi paar Cristel Veber ja Siret Lepik, I koha ja sponsor Oriflame'i eripreemia omanikud, kelle 40ndate stiilis kostüümid löid laineid nii publiku kui žürii hulgas.

Hää päev

On esmaspäev. Kooli peal võib kohata natuke vähem ja natuke rohkem väsinud nägusid. Tärkab minu sisemine optimist. Tegelikult on igas päevas tohutult toredaid pisikesi asju. Kahjuks ei kipu me nende peale eriti palju mõtlema. Palusin inimestel nimetada mõni hea asi, mis nendega selle hommiku/päeva jooksul juhtunud oli. Vastasid erinevad õpetajad, gümnasistid, koolitöötajad ja ka algklasside õpilased. Kuulates sain ise nii mõnusa positiivsuse laengu, kindlasti juhtub lugedes sama . Seega siin on teile üks tore kogumik!

„Tegin oma kassile pai.“

„Kerge ärkamine ja hea hommikukohv!“

„Kuigi on esmaspäev, sain voodist üles.“

„Tulin puhvetisse rummikoogi järele ja need polnudki veel otsa saanud.“

„Kasuisa ajas naistepäeva eelmise päevaga sassi, tõi minule ja emmele varem lilli.“

„Tõesti hea ühiskonna tund 12.b'ga.“

„Spotify on üks playlist, kus on hästi head lood ja hästi halvad lood. Tahtsin ühte head laulu kuulda täna hommikul ('Atlas Hands' Benjamin Francis Leftwich - väike laulusoovitus ka) ja see tuligi!“

„Nägin koduaknast oravaid - 3 oravat ajasid mööda puud üksteist taga.“ (nimetas seda oravaketiks)

„Emme tegi pannkooke hommikul!“

„Lapsed olid kooli tuleku üle rõõmsad - saime Eesti laulu muljeid jagada.“

„Mul oli hommikul aega teed juua“

„Nägin kolleege!“

„Nägin parimaid sõpru üle pika aja, sedasi kõik koos.“

„Tegin hommikul hästi hea pudru.“

„Tavaliselt on hommikuti sööklas ainult tee ja piim. Täna sai keefiri ka!“

„Koolis oli hea puder! Tavaliselt on esmaspäeviti mannapuder, aga see mulle eriti ei meeldi.“

„Sain pinksiturniiril finaali.“

„Sain hommikul trollis istuma.“

„Sain toidutalongid kätte.“

„Sain hommikul vara valmis ja rahulikult rongile jalutada.“

„Ma olen viis päeva järjest pitsat söönud. Täna ka.“

„Mu vanaema tegi mulle kakaod.“

„Minu biitseps“

„Sain bioloogia vastatud. Arvasin, et tuleb kolm, aga sain tugeva nelja!“

•Kristiine Eliise 11.d

B- ja C- võõrkeelte päev

Paar nädalat tagasi, ühel esimestest kevadistest päevadest, toimus B- ja C-võõrkeelte päev. Hommikul putru sööma minnes keksis vastu veidralt poisikeselik ÕE president, kes kandis Baierimaa põlvpükse ja oli justkui Oktoberfestiks valmis. Lisaks temale torkas oma riietusega silma ka 12. klassi paarike, kes nägid prantslastena vapustavalt maitsekad välja, ning loomulikult oli palju teisigi, kes üleskutsega toredasti kaasa olid läinud.

Esimese korruse pikast koridorist oli võimalik soetada nii prantsuse, vene kui ka saksa kultuuri küpsetisi. Mulle jäi erilisel silma Fanta kook, kuhu oli tõepoolest seda oranži jooki sisse kallatud, ja üks valjuhäälnelne Bretzelite ehk soolakringlite müüja. Loodan, et tal õnnestus oma kringlid ära müüa, sest tema jutust selgus, et ta oli nendega öösel 5 tundi vaeva näinud.

Rahulikuma ja n-ö vaoshoitud saksa, vene ja prantsuse repertuaariga alanud päev lõppes aulas tõelise Grande Finalega. 6. tunni ajaks kogunesid nii põhikooli- kui ka gümnaasiumiõpilased aulasse keeltepäeva kontserti nautima. Saal oli paksult rahvast täis ning au ja kiitus taaskordsele suurepärasele publikule, kes nautis ja elas kaasa ka kõige veidramatele etteastetele. Eriliselt paistsid seekord silma põhikooliõpilased, kes naerutasid

publikut venekeelse Youtube'i paremikuga. Aitäh kõigile osalejatele ja Liina Kittile, kellele langes sellele päevale ka 11. klasside UT esitamise eelne viimane päev. Tore, et ta meil ikka veel alles on ja küsimustelaviini all kokku ei vajunud.

Foto: Erakogu

Foto: Anumai Raska

Loomenurk

Nagu ikka kombeks, kogus Objektiiv usinalt pikalt meie kooli õpilaste loomingulisi töid; seekord leiab siit nii praktilisi töid, päevikusissekandeid kui ka peaaegu-luuletusi.

Saatmiseks palume jätta tööd huvijuhi või Objektiivi toimetuse liikme kätte.

Loomenrgas avalikustatud kirjatükid on avaldatud muutmata kujul.

<<20. sajand on minu uurimistöö praktiline osa. Sain inspiratsiooni erinevatelt 20. sajandi kunstnikelt ja tulin ideele maalida nende tuntuimad elemendid ühe lõuendi peale. Kõik, kes vähegi kunstiajalugu tajuvad, peaks vähemalt mõne ära tundma. Otsi näiteks pildilt Salvador Dali sulav kell või Warholi Marilyn Monroe pea. >>

Vivian
Avent

Mu soov oleks
istuda rannas.
kuulata merekohinat
ning võtta tekist soojust.
Niisiis, ma tahtsin öelda seda,
et kaaslased on tähtsad.
Neist tuleb kinni hoida
ja mitte unarusse jätta.
Kui ta lahkub,
läheb kaua aega,
ennem kui taas
hoolitsetud saad.
Ära jää uskuma
kuradi mõistujuttu,
sest õnnelikes lugudes
võidab headus alati.

Tankist

Märkmiku sissekanne.

Tead, selline imelik tunne on sees...nagu kõhus keerab natuke või midagi sellist. Midagi oleks nagu puudu. Selline tunne, et maksa ei ole kõhus. Vaikus. Hinges on rahu ja kuskil ei ole automüra, kahed mu päevikus ei paista ka nagu tülitavat. Istun lihtsalt ja keskendun sellele, kuidas mu kopsud ennast õhku täis tõmbavad ja selle siis süsihappegaasina välja puhuvad. Ei saa neile halva töö eest ette ka heita, sest nad hoiavad mind elus ju.

Mul on olnud depressioon, aga hetkel ma seda ei tunne. Sõprussuhted on tugevad, tegelen oma hobidega ning elan oma elu selle „follow your dreams“ fraasi järgi. Igal korral, kui emalt vastu pead saan, et koolis jälle kaks, siis karjun ennast õigustavalt, et ma unistan ju kõrgelt. Muigan.

Kõik on ju mul hästi. Kooliga küll natuke jamasti, hinded on risti-rästi.

Mõned kahed, mõned kolmed, aga lasen sellel minna.

Ei ole sellest haridussüsteemist väga kõigutatud-halb ta on, aga ei võta endale seepärast kuuli rinda.

Tead, imelik on, ma ju põhimõtteliselt räägin praegu surnud puuga - oma märkmikuga, kuid sellel märkmikul on hing. Mõtle, mitmeid tuhandeid kilomeetreid on see puu rännanud, et ma oma sõnu siia sisse kraapida saaksin.

Ma ostsin endale hiljuti uue tumeda saepurust öökapi, mis mu väikest rohelist taime hoiab.

Kuigi see puu purustati, siis tal on hing. Ta kasvas omasuguste juures rohelistes gigantses metsas, kuid nüüd peab minusuguse kofeiinisõltlase kohvi- või teeplekke kannatama. Mõte sellest tegi mulle valu ja ma panin talle nime. Alfred. Huvitav nimi, eks? Alfred on kõnekas ja tark, vana hingega, välimuselt uus, aga hing on vana. Ei jookse peata ringi nagu surmamõistetud kana, vaid istub ja kuulab. Süütab oma piibu ja oma karvase habemega su mure peale muigavalt noogutab. Selline vanaisa, kes ei tundu huvitatud olevat sinu probleemist, aga juba talle rääkimisest tunned ennast hästi.

Muigan uuesti, sest kõlan nagu metsik puukallistaja, kes oma aias olevale pihlakapuule teemantsõrmuse ostis, aga ei oska veel kuidagi abieluettepanekut teha.

Aga puud on ilusad ja meie sõbrad. Nemad ju toodavad meile hapniku. Kuid kehv on mõelda, et see puu, kes varem hoidis elus seitset miljardit inimest, hoiab nüüd ühe keskkoolipoisi kohvitassi. Kas sul ei ole?

Punkt.

Hannes Dreimanis

Ellu-Marie Blond

Objektiivi järjeutt

Järjeutt on täitsa uus nähtus, mis hakkab nüüd ilmuma igas numbris. Järjeutt kajastab minategelase, kes võiks olla ükskõik mis soost või paralleelist, igapäevaseid seikasid 32kk's. Objektiiv ootab vihjeid seikadest järjeutu kirjutamiseks.

Sain täna Keskraamatukogust meili:

Teie teavikute tagastamistähtpäevast on möödunud

87 päeva.

Ma oleks need juba ammu tagasi viinud, kui need ei oleks mu koolikapis luku taga. Lihtsalt oodata ja vaadata, millal see ometi lahti keeratakse, kui mul juba pikemat aega tegelikult makstud on, sakib; sest mul tegelikult on, ja see, et see arve kaduma läks, ei ole kuidagi minu süü. Neid „teavikuid“ on mul 4 tükki, nüüd maksma pean neljakordse tasu. Vanemad maksid selle lihtsalt uuesti ära, sest nad ei osanud kuidagi tõestada, et nad aasta alguses juba maksnud olid. Üks kaheteistkümnendik rääkis mulle ka enne, et tal keerati eelmisel neljapäeval kapiuks lukku ja ta kahel klassiõel ka, aga nemad polnud päriselt maksnud. Ei ma tea, mis majandusjuhatajatel arus on, segased lood.

Üldiselt on kümnes klass muidugi tore, uus kool on hea, lõbus on, klassikaaslaseid on igasuguseid ja paralleelides käib kirevat rahvast, eriti teatriklasside veidrad hipid pakuvad huvi. Ajalooklass tundub ka naljakas, neil vist on ainult alati midagi teha või on seljataga alati rasked nädalavahetused...nende silmaalused mustad kotid on nagu märk rinnas, et vaata, ma olen ajalooklassist (JA ÕIGUSE, nagu nad ise alati parandavad), ausalt, ma arvan küll, et nad hoiavadki oma kooliasju oma mustades silma-aluste-kottides. B-klassi õpilasi tunnen ka ära praegu veel ainult selle järgi, et neil lähevad silmad põlema, kui neile mainitakse, kui lihtne on raha teenida; keskkond ja majandus on totaalselt see suund..Oo, mees, taimed, mees...Ooo, mees, kui ma selle maha müüksin praegu, siis ma saaksin küll tuugalt cashi. Eeskujulikum osa c-klassist on enamasti kas Kubberi kabineti ümbruses või filmib pidevalt..lähed matemaatika tunni ajal vetsu ja nad jälle sõidavad tooliga edasi-tagasi ja filmivad midagi, suured mikrid käes.

Üleeile juhtus selline lugu, et sööklas rääkis mulle kooliõde, et tema läks rahulikult enne neljandat tundi teisel korrusel tualeti poole, väiksed poisid tuhisesid tema ümber koridoris ringi, jooksid, mängisid palli, panid üksteisele jalga taha ja olid igas muus mõttes ka pätid – ja avas tema WC ukse ja vastu vaatas üllatus: keegi oli oma (parema sõna puudumisel) julga kraanikaussi jätnud. Juhtiv teooria on, et seda teevad needsamad pätid, kes pidevalt koridoris ringi jooksevad ja treppidel kõigil ees on ja tõuklevad. Mis ometi väikestel poistel siin koolis arus on?

Ja veel seik vetsudest: Niidas olevat öelnud, et mitmetel meie kooli gümnasistidel on vetsust tulles küljes sugumahlade lõhnad. Niidas on ju kogenud daam ja tal on ju mitte ainult täiskasvanud lapsed, vaid ka meist vist isegi vanemad lapselapsed – küllap ta sugumahlalõhnad ära juba tunneb – aga ometi, kes need õpilased olla võivad? Kõik ju kuulnud jutte...suurtes vetsudes teatriklassi kõrval on ruumi kui palju, (mitte et ma kuidagi vihjaks, et teatriklass selliste

asjadega tegeleb..kuid kes teab?) Vetsud on igaljuhul pikemat aega olnud kõneaineks nii juhtkonnas, õpilasesinduses kui ka õpilaste, õpetajate ja koolitöötajate hulgas. Mis toimub? Kombeid tuleb hakata õpetama nii väikestele kui suurtele. Väga piinlik.

Üldiselt on koolivaim mõnus.. ootan juba, et näha, mida uus periood meile toob. Kindlasti palju kõneainet rändom seikadest, tuleb vaid loota, et liiga paljud teiste koolide õpilased neid ei kuule, sest äkki hirmutame uued kümnendikud niimoodi ära: kes siis tahaks tulla kooli, kus toimuvad nii hirmsad asjad?

Igal juhul ei tasu hirmu tunda, sest kõige halva kõrval on meil näha ka teatud gallantsust, viisakust, hoolivust teiste suhtes.. eks Mägari kabinetist saab alati küpsist (ja pähkleid, kui juhtud vegan olema), Allar Tui ei kõhkle millegi ees, et seista õpilaste heaolu eest, on see siis tunnis kaasa tegijatele kergema kontrolltöö koostamine või minestanud baleriinide lavalt maha kandmine ja olgugi mis, tegelikult on ju mõnus ja päikseline. Ainult neljanda korruse klassides, eriti matemaatikas, on jube palav, kui päike paistab.

Toimetus

Kristiine Eliise luuleasjandused :)

Rahus eksisteerivad koos

hõbedane külmus

miinus viisteist kraadi

ja kumav päiksekiirgus

kõige soojemat roosat tooni

ilus kella kolmene sümbioos.

Aitäh värvilised inimesed,

et nõnda särata

kui talv on hall.

Sind tänan

kirju muusika,

mind kindlalt hoiad

päikese all.

See nüüd küll luuletus pole

Asjad, mis võiks lörtsi asemel
taevast alla sadada:

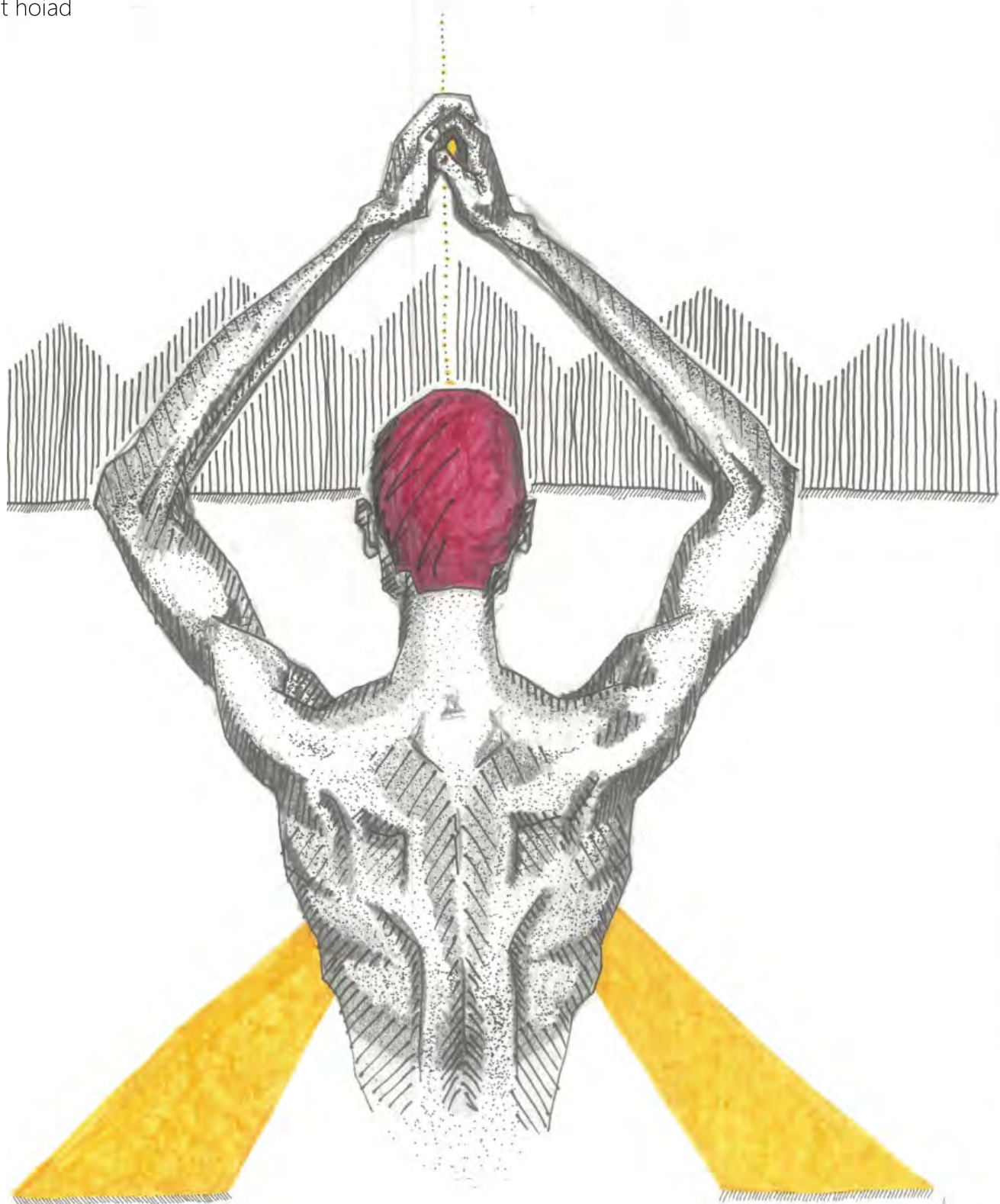
*india pähklid

*röstitud mandlid

*vahukommid

*ŠHOKOLAAD!

Kristiine Eliise Kadakas

Anna-Maria Jams

SISUJUHT

*Gerda Kordemets: "Inspiratsioon
tabab töökaid"*

OMA KOOLI PÄEV ehk
kooli 45. sünnipäevale
pühendatud aasta alaku!
Sõbrapäevast

32. Keskkooli õpilaste
välimääraja

Vilistlaslugu: Ilmar Tomusk
Moepeegel 2016

Ultimate viktoriin #32kk

Vabariigi aastapäev

Hääpäeva ettevõtmine

B- ja C-võõrkeelte päev

Objektiivi järjejutu I osa